

Lovforslaget er indbragt i Folketinget af min Kollega Indenrigsministeren, har der været undergivet Udvalgsbehandling, og hele Udvalget var enigt om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Forslaget foreligger derfor i den Skikkelse, i hvilken det oprindelig var forelagt af Indenrigsministeren. Jeg anbefaler det til det høje Tings Velvillie med Ønsket om, at det maa finde samme Imødekommen som i det andet Ting.

**Poul Rasmusen:** Der var i adskillige Aar herhjemme Bestræbelser fremme for at forandre den Form, under hvilken offentlige Bekendtgørelser fandt Sted. Sagen var fremme adskillige Gange, men først i Begyndelsen af dette Aarhundrede lykkedes det at faa gennemført en Reform ved Indførelsen af den nye Statstidende. Naar det netop lykkedes paa dette Tidspunkt at faa løst denne Sag, skyldtes det vel nok bl. a. ogsaa den Omstændighed, at den gamle Bekendtgørelsesform, hvorefter der i visse Dele af Landet ikke blot skulde averteres i „Berlingske Tidende“, men ogsaa i visse lokale Blade, og hvorefter der, hvad ærede Medlemmer ville erindre, herskede det Forhold, at der var knyttet Privilegier til forskellige Blade, havde vakt Misfornøjelse i vide Kredse. Dette var sikkert en af Grundene til, at man fra forskellige Sider gik med til det nye Forslag om en Statstidende. Men der rejste sig den Gang allerede nede i det andet Ting Indvendinger mod dette Lovforslags Gennemførelse, og der blev blandt andet hævdet, at Reformen ikke vilde være økonomisk forsvarlig, Statstidende vilde ikke kunne betale sig. Det maa nemlig erindres, at Staten den Gang ikke havde nogen som helst Udgift af de offentlige Bekendtgørelser. Staten havde givet Privilegier til visse Blade, der dels endogsaa betalte en Afgift for at have dette Privilegium og dels vare forpligtede til gratis at optage forskellige Avertissementer. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at Statstidende ikke havde været noget Aktiv, jeg vil til Gengæld sige: tværtimod, den har nemlig afløst og afskaffet et Aktiv, som vi havde den Gang.

Naar man nu løseligt ser paa, hvorledes vi ere komne til det af den højtærede Minister nævnte Resultat, at denne Lov i de Aar, der ere gaaede, har bragt et Underskud, saa viser det sig, at dersom vi ikke havde faaet Reformen, og dersom man ikke den Gang saa bestemt overfor de Røster, der lød om, at Reformen ikke vilde kunne betale sig, havde sagt, at man havde

undersøgt Sagen ganske nøje, og at man vidste, at Foranstaltningen vilde betale sig, saa vilde Resultatet have været det, at man i Stedet for et Underskud vilde have haft ca. 200,000 Kr. i Nettooverskud. Det er jo ikke noget stort Beløb, men Statstidende staar som en Repræsentant for en af de mange Bække smaa, der i de svundne Aar tilsammen have dannet den store Aa.

Naar man nu skal se paa den Nytte, som Statstidende i og for sig har gjort, saa tror jeg, at der vil være almindelig Enstemmighed i alle Kredse baade hos dem, der avertere i Bladet, og hos dem, der ifølge deres Livsstilling ere forpligtede til at læse dette Blad, om, at man ikke har været saa absolut overdrevent tilfreds med det. Nu fik vi imidlertid denne Reform, nu kommer altsaa Resultatet frem, at da det ikke er noget godt Aktiv, saa skulle Taksterne forhøjes, og yderligere skal ogsaa Statstidendes Virksomhed udvides. Nu er det jo et Spørgsmaal, hvorvidt man skal gaa til den Udvidelse, at Statstidende fremtidig ogsaa skal optage andre Bekendtgørelser end dem, den hidtil har optaget. Da Lovforslaget i sin Tid blev vedtaget i Folketinget, indeholdt det en Bestemmelse om en saadan Udvidelse af Avertissementsstoffet, men i dette Ting blev der indført en Ændring i Loven, der netop forandrede denne Bestemmelse. Det er væsentlig den samme Bestemmelse, der nu foreslaas indsat.

Nu maa man jo sige, at med de Erfaringer, man har for Øje, er det ikke sikkert, naar en Forretning gaar daarligt og ikke betaler sig, at den Omstændighed, at man udvider den til ogsaa at gælde andre Omraader, skulde bevirke, at den gik synderlig bedre. Det er et Spørgsmaal, om i Virkeligheden den Omstændighed, at man optager privat Annoncestof, ogsaa vil have til Følge, at Foretagendet vil komme til at betale sig. Men een Ting er i hvert Fald sikker: at det er et principielt Skridt, man foretager, ved at lade Staten overtage denne Form for Kundgørelser, der ikke i sig selv ere offentlige, og det kan der maaske være nogen Betænkelse ved. Imidlertid er det klart, at som Sagerne foreligge, maa der ske en Forandring i de bestaaende Forhold, og det antager jeg ogsaa vil fremkomme under den senere Forhandling her i Tinget.

**J. Pedersen:** Jeg skal ikke komme ind paa Betragtninger over, hvorvidt det i sin Tid var rigtigt at oprette Statstidende eller ikke, den Sag er afgjort. Jeg antager